

**ПАМ'ЯТІ ПРОФЕСОРА МИХАЙЛА СЕМЕНОВИЧА СЛОБОДЯНИКА –
ВІДОМОГО УКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГА ТА ВЧЕНОГО**

Звістка про те, що не стало Михайла Семеновича, здавалася цілком нереальною, неправдоподібною. У це просто не вірилося, це не вміщувалося у голові. Здавалося, що цього просто не може бути, принаймні, не зараз, не тут. Михайло Семенович настільки любив життя, в усьому знаходив позитивні сторони, весь час щось створював, розробляв, генерував нові ідеї та втілював їх у життя. Під його керівництвом був створений науково-практичний журнал «Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія», котрий сьогодні є фаховим із напрямку «Соціальні комунікації»; на базі Національної академії керівних кадрів, культури та мистецтв уперше в Україні була відкрита рада зі спеціальності 27.00.02 – документознавство, архівознавство та багато, багато іншого. Все це дало можливість, зокрема і мені, захистити кандидатську дисертацію з наукового перспективного напрямку в науковій галузі – соціальні комунікації (спеціальність 27.00.02).

Уперше знайомство з Михайлом Семеновичем відбулося в мої студентські роки, коли відомий професор приїхав до Харківської державної академії культури та прочитав нам лекції про нашу спеціальність – документознавство та інформаційна діяльність. До цього, звичайно, ми – студенти, знайомилися з науковими працями Михайла Семеновича, як одного з провідних учених у сфері документознавства. І ось він, особисто стоїть перед нами: такий поважний, відкритий, дружжелюбний та життєрадісний, і просто спілкується з нами. Так відбулася моя перша зустріч із цим видатним ученим та яскравою людиною.

Потім, через деякий час, вже будучи аспіранткою першого року навчання, я поїхала до Києва на конференцію в НАКККіМ та слухала виступ Михайла Семеновича з великою увагою та зацікавленістю. Ось справжній вчений, професіонал. Тоді я навіть собі уявити не могла, що через два роки мені випаде нагода особисто спілкуватися з Михайлом Семеновичем, і неодноразово.

Потім були два роки роботи над дисертацією, і ось праця готова, а у рідній Альма-матер це немає спецради. У той період єдина спецрада зі спеціальності 27.00.02 була відкрита в НАКККіМ. Після роздумів, сумнівів та консультацій з науковим керівником дисертації професором Людмилою Яківною Філіповою, було прийнято рішення подавати дисертацію на розгляд у спецраду НАКККіМ. Але, як відомо, кожна спецрада висуває свої певні вимоги до наукових праць, і це, звичайно, викликало певну тривогу та переживання. Тож я вирушила до Києва на консультацію до Михайла Семеновича, котрий на той час був заступником голови спецради.

І ось відбулося особисте знайомство, що донедавна здавалося чимось нереальним. Михайло Семенович дуже привітно та доброзичливо зустрів мене, відбулася вельми корисна наукова бесіда з приводу дисертації та можливостей її адаптації до вимог спецради, про недоліки, які необхідно було допрацювати. Він одразу вник у суть праці, допоміг професійними та суто людськими порадами. Так Михайло Семенович став моїм науковим консультантом.

Перед захистом ми неодноразово зустрічалися, обговорювали дисертацію, що, де і як необхідно допрацювати. Я отримала багато дуже цінних порад, котрі пам'ятаю, та буду завжди пам'ятати. Михайло Семенович, як науковий консультант, допоміг у покращенні тексту дисертації в плані наукового та літературного редагування. Окрім цього, надав чи-

мало корисних професійних порад і рекомендацій. Він одночасно був і строгим, вимогливим професіоналом, і доброю, яскравою, комунікабельною людиною. Завжди робив те, що обіцяв, завжди доводив розпочату справу до кінця. Якось він сказав: «Я ніколи не скидаю баласт, щоб врятувати себе та піднятися вгору». І після захисту Михайло Семенович турбувався, як складається професійний шлях його підопічних.

Як шкода, що його більше немає поряд із нами, адже стільки було ще задумано: і новий журнал, і нова спеціальність, і захисти кандидатських і докторських дисертацій. Михайло Семенович був неординарною, обдарованою людиною, на ньому трималося багато, він був таким своєрідним стрижнем, людиною, котра творила, створювала. Після уходу таких людей все руйнується, не клеїться, не складається, не вистачає тієї притягальної енергії та сили, якою вони володіли. На таких людей треба рівнятися.

Михайла Семеновича хтось любив, хтось йому заздирив, але однозначно ніхто не ставився до нього байдуже.

Михайло Семенович назавжди залишиться у моїй пам'яті, я рада тому, що у мене була можливість спілкуватися з ним. Це яскраві спогади, багаточасові бесіди, і, звісно, слушні поради. Він неодноразово говорив: «Пам'ятай, те, що ти пишеш, будуть читати інші люди».

Я пам'ятаю всі поради та Вас буду пам'ятати, Михайле Семеновичу! Вічна пам'ять!

Шелестова Анна Миколаївна

На фото із шанованим науковим наставником та відомим ученим Михайлом Семеновичем Слободяником (після захисту кандидатської дисертації, 26.10.2011 р., НАКККіМ).